

Plots zien we een zwarte ooievaar voorbijvliegen. Het is uiteraard niet deze van de foto want het beestje kwam maar enkele seconden in beeld. De zwarte ooievaar is, in tegenstelling tot de witte ooievaar, een schuwe vogel die zich buiten de trek zelden buiten het bos of het moeras laat zien. Ook kleppert hij maar zelden met zijn snavel. De zwarte ooievaar lijkt qua

bouw op de witte ooievaar maar de kop, nek en vleugels zijn zwart met een sterke metaalglans. Snavel en poten zijn rood. De soort meet 122 cm en onze Europese broedvogels trekken weg om te overwinteren, soms tot in Zuid-Afrika. In ons land komt hij enkel voor in de Ardennen.

Midden in het bos komen we aan het wrak van de FK803. In de nacht van 20 op 21 maart 1945 werd het Britse vliegtuig FK803 van het type Hudson, dat op terugkeer was van een missie, neergeschoten in de buurt van Maulusmühle. Aan boord waren 4 bemanningsleden en 3 Belgische geheim agenten die zouden worden geparachuteerd achter Duitse linies voor een

geheime missie. Door weersomstandigheden moest operatie Walnut worden geannuleerd en het vliegtuig was op terugweg naar de basis van Tempsford in Engeland. Boven Koblenz heeft een Amerikaanse jager het toestel op zijn radar verward met een vijandig vliegtuig en vervolgens beschoten. Alleen de piloot slaagt erin om zich te parachuteren, de andere zes passagiers kwamen om bij de crash. Hun gemeenschappelijke graf in dit bos, is een plaats geworden die de waanzin van de oorlog herdenkt.

We doorkruisen nu het Beischend bos. Door het gesloten karakter, vertoont dit bos verscheidene mythische elementen. In het bos zouden mysterieuze ruïnes te vinden zijn van het oude dorp Beischend. Nadat de laatste inwoner het dorp had verlaten, zouden de

Tempeliers deze plaats hebben bezet. Hun geesten zouden er nog rondwalen. Maar wij hebben geesten noch ruïnes gezien.

Het Monument van de deportatie van Luxemburgse Joden. Dit monument staat bij de spooroverweg in Cinqfontaines. Meer dan zevenhonderd Joodse mannen, vrouwen en kinderen werden vanaf deze plaats weggevoerd. Deze geschiedenis begon in maart 1941 en eindigde in 1943. Dit monument werd ingehuldigd op 6 juli 1969 door de kunstenaar en

voormalige concentratie kampbewoner Lucien Wercollier. De vijf blokken graniet die uit de steengroeve van het concentratiekamp Struthof afkomstig zijn, zijn willekeurig op elkaar gestapeld en vormen het symbool van een gebogen, maar staande mens.

Het klooster van Cinqfontaines werd gebouwd door de Priesters van het Heilig Hart in 1903 als vormingscentrum voor jonge priesters die naar de missie in Congo en Brazilië vertrokken.

Tijdens de nazibezetting werd het klooster, door de Duitse Gestapo, gebruikt als verzamelkamp voor de Joden. Vandaag de dag is het klooster een plek van bezinning en herinnering aan de Joden die hier passeerden.

De vallei van de Woltz laat stroomafwaarts van Troisvierges een charmant landschap zien van

natte weilanden afgewisseld met eiken hakhoutbos op de rotsige valleiwanden.

We wandelen langs de Tretterbaach waar vroeger een tiental molens stonden. Ze werden banmolens genoemd waarop een maaldwang stond. De boeren werden gedwongen om hun

oogste te laten vermalen in de banmolen. Zij betaalden aan de molenaar het recht om te mogen malen met een bepaald deel van het gemalen graan. Het duurde tot in de 18de eeuw vooraleer zogenaamde vrije molens ontstonden.

We zullen overnachten in de molen van Asselborn. Dit is een volmolen. Een volmolen is een watermolen om lakens, geweven wol, huiden en vellen te slaan of te kneden om ze te

verzachten en te ontvetten. Sinds de oudheid werden volmolens gebouwd op plaatsen met een overvloedige doorstroom van water en in de buurt van schapenfokkerijen; producenten van wol.

Na een toch wel vermoeiende en warme dag, zijn we aangekomen aan de Molen van Asselborn. Meteen zoeken we een schaduwrijke plaats op in de prachtige tuinen rond de

molen. We krijgen een kamer in het oudste gedeelte van de molen.

De Molen van Asselborn is een van de beroemste molens van Luxemburg. Al meer dan 1.000 jaar voorziet de beek Tretterbaach de molen van Asselborn van water en doet ze het waterrad draaien. De abdij van St.Maximin van Trier verwierf de molen in het jaar 1036. In 1798

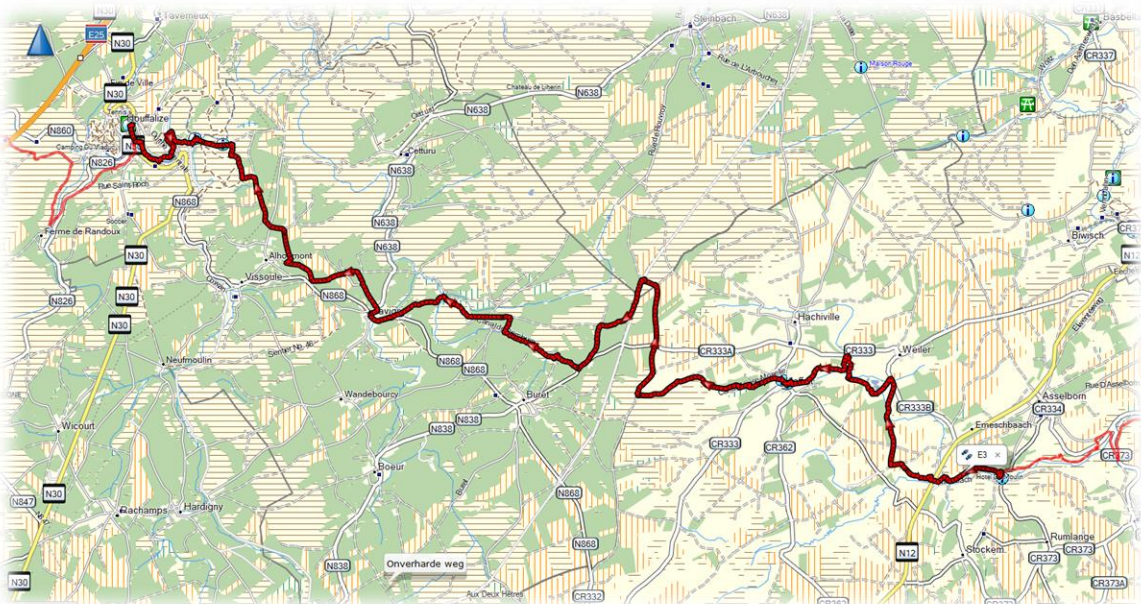
werd de molen tot publiek bezit verklaard en kwam hij onder de hamer. Tussen 1828 en 1945 produceerde hij niet alleen bloem en veevoeder, maar ook olie. In 1981 werd het landgoed opgekocht en staat de molen bekend als een van de meest gerenommeerde hotel-restaurants in de regio. Het grootste waterrad werkt terug.

Donderdag 25 juni 2020

- Van : Asselborn
- Naar : Houffalize
- Afstand : 22 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 6 uur

Onze wandeling vandaag gaat deels door Luxemburgs en deels door Belgisch grondgebied.

De Belgisch-Luxemburgse grens, zoals we die vandaag kennen, is relatief recent. Het is op 18 april 1839 dat het verdrag van Londen de grens tussen deze twee staten vastlegt. We

moeten nog wachten tot 26 mei 1843 vooraleer een protocol wordt opgesteld in Maastricht, waarin de precieze grensafbakening wordt bepaald.

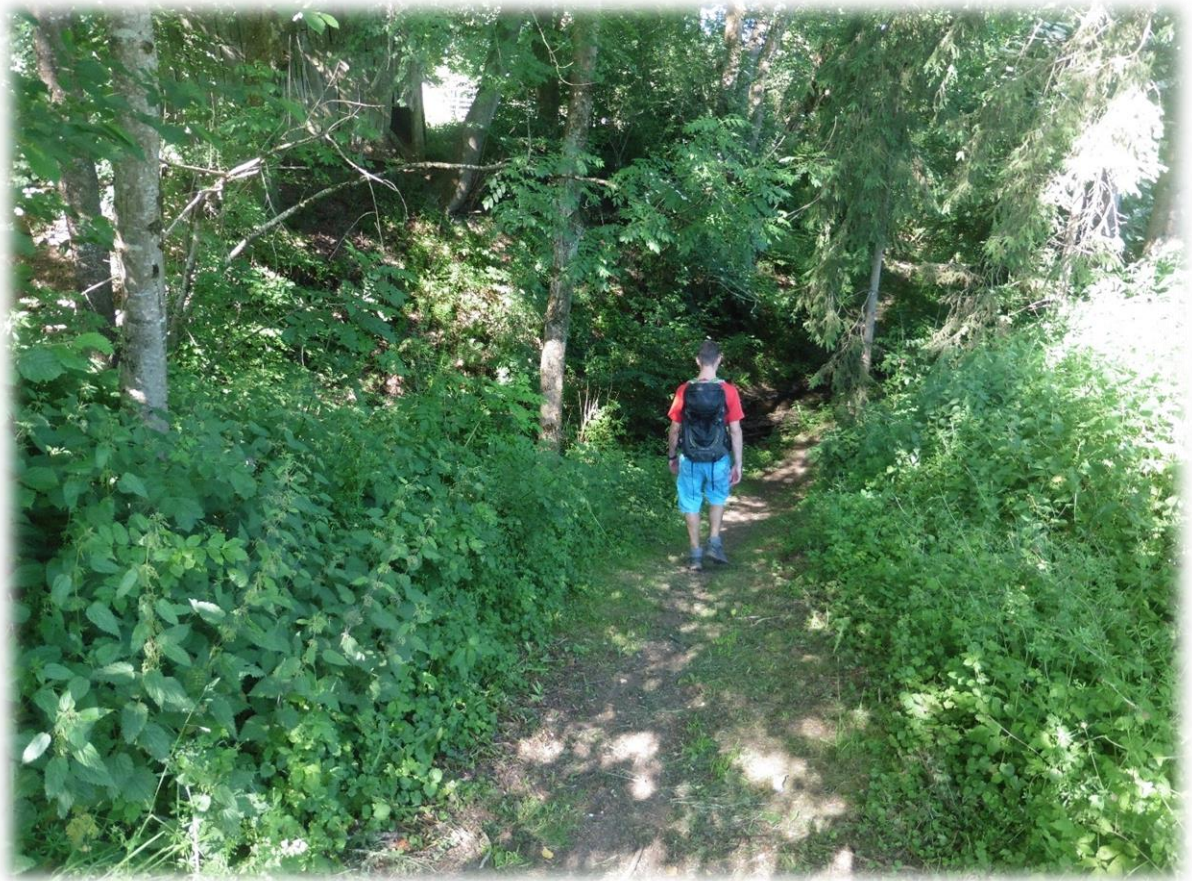

In België kent men de eerste hittegolf van het jaar met temperaturen van boven de 30 graden.

Doordat wij op hoger gelegen gebied zitten hebben we hier temperaturen rond de 25 à 26 graden en is het dus aangenaam wandelweer.

Er staan weinig naaldbomen in de bossen waar we doorheen wandelen. Naaldbomen zijn ongeschikt om aan te planten langs drassige stroomoevers, ze ontwikkelen hierdoor ziektes

zoals roodrot. Het ondiepe wortelsysteem van naaldbomen veroorzaakt sterke erosie van de oplopende oevers en de naaldenbedekking verarmt de bodem.

Een knuppelpad (ook wel houtpad, vlonderweg, veenweg of paaltjesweg genoemd), is een houten pad dat is aangelegd door moerasachtig terrein of kwetsbare natuur, zodat dit zonder

problemen kan worden overgestoken. Knuppelpaden waren al bekend bij de Romeinen en in Engeland is een knuppelpad uit 4000 v;Chr. gevonden.

Over bijna 150 km wordt de grens gemarkeerd met 507 grenspalen, waaronder 287 in gietijzer, genummerd van 1 tot 286 en met de wapenschilden op van beide landen. Waarom

slechts van 1 tot 286? Omdat het bij nummer 1 om tweelingpalen gaat, opgesteld aan weerszijden van de rivier Chiers. De palen zijn herkenbaar aan de sierlijke punttop en zijn bijna identiek aan die van de grens tussen België en Nederland.

Als getuigen van twee wereldoorlogen en in het bijzonder in deze regio, de Slag om de